

Harry B. Olsen (58) fra Minnesund i Akershus har oversikt over samtlige toaletter på hele Østlandet! Det var nemlig en nødvendighet inntil for et par år siden. Harry har Crohns sykdom, og hovedsymptomet er magesmerter og et evinnelig dokjør døgnet rundt. Etter at han begynte å ta Vita Biosa, har symptomene roet seg betraktelig.

Orden på magen med mikroorganismer!

Faksimile fra «Mat & helse» nr 11/03.

I september 1987 fikk Harry de første symptomene på Crohns sykdom. -Jeg hadde løpt Oslo-maraton, og etter noen dager begynte høyre kne å hovne opp. Jeg oppsøkte lege, som tappet kneet for væske. Både jeg og legen trodde at jeg hadde overbelastet kneet under maratonløpet.

Men, det viste seg at smerten i kneet var et «nybegynnersymptom» ved Crohns sykdom. Denne sykdommen følges nemlig ofte av smerter i ledd og kan i starten lett forveksles med andre sykdommer.

Harrys kne fortsatte å verke. Samtidig fikk han etter hvert store magesmerter og diaré. I løpet av to måneder gikk Harry ned 20 kilo!

-Jeg tenkte det verste og var fra meg av engstelse da jeg ble hentet av ambulanse og kjørt i en viss fart til Ullevål sykehus. Da jeg lå på båren på sykehusmottaket, kom en lege og beroliget meg med at det ikke var kreft – slik jeg fryktet. Jeg hadde Crohns sykdom, en diagnose som legen stilte ganske kjøpt. Uheldigvis hadde jeg drøyd for lenge med å oppsøke kyndig

hjelp. Jeg håpet i det lengste at ting ville gå over av seg selv, men du vet, sier Harry ettertenksomt. – Jeg er ikke typen som flyr ned dørene på legekontorer.

Harry ble på sykehuset i 14 dager. Han slapp heldigvis å bli stomioperert (utlagt tarm), og fikk med seg legemidlet Imurel og beskjed om å ta det rolig i svingene...

...- Jeg skranglet i vei. Gikk noe opp i vekt igjen, men følte at sykdommen hemmet meg sosialt. I en periode dro vi kun på besøk til familie og venner vi kjente godt, og til forhold og steder der jeg følte meg komfortabel med sykdommen...

...Megadoser med kortison

I 1989 flyttet Harry og familien fra Oslo til Minnesund. På den tiden akselererte sykdommen, og Harry måtte over på sterkere medisiner. Mesasal og kortison. I en periode måtte Harry ta 50 mg kortison daglig. Det har medført at han har utviklet noe benskjørhet nederst i ryggen.

-Kortison er ikke bra, men det var høyst nødvendig der og da. Jeg hadde på det tidspunktet store leddsmerter, spesielt i ankler og knær. Dessuten hovnet jeg opp under føtten! Det var så ille i noen perioder at jeg måtte bruke krykker, forteller den staute karen. I dag ser man ikke på Harry at han har en kronisk sykdom som tidligere lenket ham «til potta».

Svigermor kom med Vita Biosa

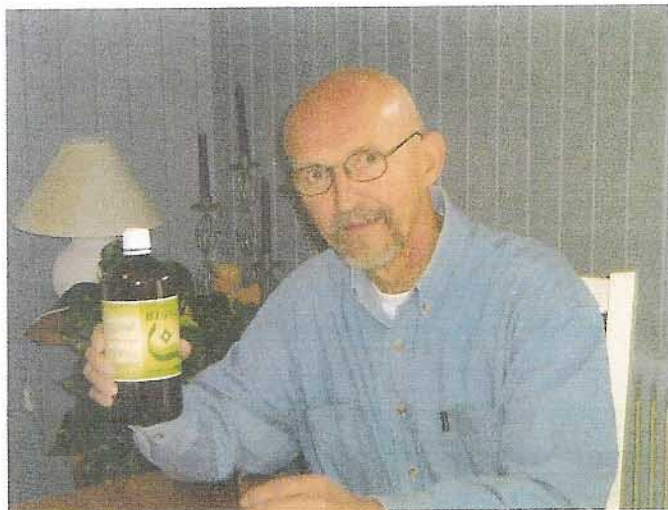
Det var svigermor som kom på besøk med riktig råd i bagasjen. – Svigermor er dansk og hadde lest om Vita Biosa i danske ukeblader. Hun var overbevist om at dette var tingen for meg, og jeg fikk «ordre» om å prøve. Dette er nå et par år siden. Det tok ikke lange tiden før jeg merket at leddsmerterne ble vesentlig redusert. Det lovet jo riktig bra! Harry begynte nå å eksperimentere på egen hånd med medisineringen. Gradvis kuttet han ned på kortison-bruken og fylte på med Vita Biosa. Det siste halvåret har han ikke brukt kortison i det hele tatt! Legemiddelet Mesasal må han imidlertid bruke, men håper på sikt å kunne kutte ned eller kutte ut denne medisinen også...

...Ikke bra, men mye bedre!

Harry understreker at han fortsatt har Crohns sykdom, men at livssituasjonen i dag er en helt annen enn før han stiftet det positive og helsebringende bekjentskapet med Vita Biosa.

-Tidligere hadde jeg store magesmerter, de er så godt som borte. Jeg hadde også blødning fra tarmen, det er også borte vekk. Tidligere satt jeg på do 20-30 ganger i døgnet, - i dag to ganger om dagen. Allmenntilstanden er bedre og leddsmerterne er vesentlig redusert. Jeg kan også spise alt jeg har lyst på, men ikke store mengder av gangen, forteller Harry, som er hjertens glad for at han er tilbake i jobb igjen...

...- Det er ikke ett offentlig toalett jeg ikke vet hvor er, humrer Harry, som heldigvis ikke trenger å bekymre seg om hyppige dobesøk lenger...

Utdrag fra artikkel i «Mat & Helse» nr. 11/03